

הדלת, יצאה אשה, מטר וחצי גובה. שיערה לבן מזרקר, גיבנת. בלי שיניים — אבל עם כרק בעיניים וחיוך נהדר. שלום — אני אמרתי לה — שלום רודה יוצי. אני וולף ג'וריי שנולד שם — והצבעתי לה על הדירה. "אתה וולף ג'וריי" היא אמרה, "זה לא יכול להיות!" כן, אמרתי, אני וולף ג'וריי, בנו של וולף אֶלדר, בנה של וולף מריה.

"זה לא יכול להיות" היא אמרה. קשה היה לה לתפוס שאני הוא הילד עם התלתלים הבלונדיים. ואז קרה דבר מוזר. היא דיברה אך ורק אל אשתי, כאילו שאני לא קיים. היא דיברה על הילד ג'וריי, ואני תירגמתי סימולטנית. כל הזמן היא אמרה שג'וריי היה ילד רע. איזה ילד רע הוא היה ג'וריי. תמיד הציק לה ותמיד רצה לראות את הרגליים שלה. כך סיפרה עליי סיפורים, זכרה פירטייפרטים ואפילו חיקתה את צורת הדיבור שהיתה לי.

"ג'וריי היה ילד רע". היא חזרה על הסיפור עוד ועוד, ואנחנו ישבנו אצלה שעתים תמימות. בסוף הוקנה הזאת אמרה את המישפט הבא לאשתי: "את יודעת, אני אוהבת רק ילדים רעים. ילדים טובים לא מעניינים". ואני כמעט שפרצתי בכני. מאיפה היא שלפה את מישפטיה הנחמה הזו, האשה הזאת בת ה-83, מישפט כל-כך חכם ונהדר?

שמוליק וולף לא עצם עין כל אותה הלילה מרוב התרגשות. הוא לא שיער כי לא יהיה זה הלילה היחיד שבו לא יעצום עין. את המול החליטה להאיר לו פנים. הוא בעצמו לא נקח אצבע, היא עשתה עבורו כמעט את כל המלאכה.

וולף ואשת המזל

בתיאטרון החיפאי לפני ארבע שנים ונישאו לפני שנה וחצי. מיקי, הצעירה מיקי מרמור. הם הכירו הנחשבת שחקנית צעירה ומבטיחה, גילמה את דמותה של לאחלוי בהצגה הדיבוק. וולף מבוגר מאשתו ב-20 שנה. מה שלא מפריע לשניים להיחשב כאחד הזוגות המאושרים ביותר בתיאטרון הישראלי

הנחשבת שחקנית צעירה ומבטיחה, גילמה את דמותה של לאחלוי בהצגה הדיבוק. וולף מבוגר מאשתו ב-20 שנה. מה שלא מפריע לשניים להיחשב כאחד הזוגות המאושרים ביותר בתיאטרון הישראלי

צלם הסרט אף הוא ישראלי — אדנ גרינברג. גם איתו שמח וולף להיפגש על אדמת הונגריה דווקא. אך עיקר ההתרגשות היתה בכך ששמוליק וולף השחקן הכמעט אלמוני מתיאטרון חיפה. הפך מלך ליום אחד, כפי שהוא מגדיר זאת בעצמו. מצד אחד צילמו אותו מצלמותיה של ההפקה האמריקאית הענקית, מצד שני מצלמי מותיה של הטלוויזיה ההונגרית האיש שלא היו לו אשליות, האיש שלא היו לו תיקוות או חלומות, האיש שעשה מלאכתו קודש בתיאטרון מבלי לחלום על זוהר, הפך על אדמת ארץ-מולדתו לכוכב.

הצוות ההונגרי יבוא לכאן בדצמבר להמשך הצילומים, ובנייתים הולך שמוליק וולף כחולם. הוא עדיין לא מאמין שכל זה קרה לו רק מפני שרצה לבקר בארץ-מולדתו. את השכר שקיבל מהטלוויזיה ההונגרית עבור השתתפותו בסרט הוא השאיר אצל מיופה-כוח, כדי שיטפל בקבראכיו. את קיברה של אמו לא מצא.

שרית ישי

עם מזרחי הבימאי משה מזרחי מחבק את שמוליק. שגילם את דמות הקאפו בצורה מרגשת. שמוליק לא האמין, כאשר מיכל טילפנה ואמרה לו שמה מיוזחי רוצה אותו לסרט שלו.

הביקור שלך כאן, ואחר כך אצלם אותך בישראל. ראיתי שהבן-אדם רציני, וטראח — איך שכל זה נפל עליי, זה נס. יש פה משהו לא בסדר, זה לא יכול להיות — ניסיתי לומר לו. אתה מגויס — סרט עליי? בטח נתפסת על הסיפור של רודה יוצי. תישן על זה, תתקרה. "לא", הוא אמר, "אני הולך על זה, אני אתקשר איתך".

כשנפרדנו, אמרתי למיקי: לא ייצא מזה שום דבר. עברו יומיים, הוא לא התקשר, והחיים שלי כבר לא היו חיים. כשכמניסים למישו שועשים עליו סרט, זה תופס אותו חזק, אין מה לעשות.

ביום השלישי כבוקר הוא התקשר ואמר: "נו, ג'וריי, מתחילים?" לא האמנתי. קבענו שנצלם יומיים לאחר מכן, אחרי שנעשה סיוור-לוקיישנס ונרצה עם האנשים שיהיו מעורבים בסרט.

הוסכם שנלך לבית הולדתי, שנרדב עם יוצי, ואחרי-כך נלך למקום שבו נרצה אבי ולמיסעדה עם התזמורת הצוענית — ושכרצמבר הוא יבוא ויצלם בישראל.

כאן אני משחק בתפקיד הקאפו במחזה הניצול אותו המחזה שמה מיוזחי מצלם בקולנוע. כששאלו אותי למה אני נוסע להונגריה, אמרתי: לשחק בסרט של מיוזחי. התגובה שקיבלתי היתה: "היית מתו" רוברט לסלו ביקש ממני שאפילו אם המחזה יירד, ישמרו בתיאטרון את הבגדים, כי הוא רוצה לצלם את הסצינה שלי במחזה לסרט".

רוברט לסלו לא צריך היה לצלם את הסצינה בישראל. אלת המזל המשיבה לפייע לשמוליק וולף.

מה שקרה לו הוא יותר מדי טוב מכדי שיהיה אמיתי. אחרי שהוא נסע עם המפיק ההונגרי לבחירת אתרי-הצילום ואחרי שהם חקרו את התקופה ודיברו עם אנשים שכרובם לא זכרו את הפוגרום שנעשה ביהודים, לגמרי במיקרה הם פגשו בוזג יהודי. אז הסתבר, שהאיש עבר ביחד עם אביו של שמוליק וולף. האיש אמר לו: "אני מכיר את אבך, עכרנו יחד כסוכנים של אינגר".

וולף כמעט שהתעלף. "הנה כן-אדם שזוכר את אבא שלי. זו היתה התרגשות עצומה, זה היה שווה לי הכל".

בבודפשט

מיקי ושמוליק וולף בבודפשט. הוא לקח את אשתו ואת המקום שבו נרצה אביו. במשך הביקור נאלץ לתרגם למיקי.

ג'וריי, ואני כבר 35 שנה שמוליק, והנה לסלו מתייחס אלי כאילו שמעולם לא הייתי בישראל. הוא הניגד אותי מיידי. "תשמע", הוא אמר, "אני רוצה לצלם בחיפה סרט על כת הבאהאים. אולי אתה יכול לעזור לי, להנחות אותי?" הסכמת מיידי.

בגדים של קאפו

המשכנו לשיחח וסיפרתי לו על ילדותי בהונגריה, על החלום שלי לראות את בורפשט, על רודה יוצי. והוא אמר: "סטופ. עליך אני עושה סרט". אני אומר לו: לא... הוא אומר, כן: לא האמנתי. זה היום השלישי שאני בהונגריה, וכבר עושים עליי סרט. לא חשוב מה ייצא מזה, זו היתה התרגשות עצומה.

הוא המשיך ואמר: "אני מנציח את

למחרת טילפן למפיק הטלוויזיה רוברט לסלו, שסיפר לו כי הוא מקרין בבניין הטלוויזיה סרט שעשיתי על הדתות בישראל. הוא הזמין אותי לצפות בסרט, ביחד עם ישראלי, חבר קיבוץ דליה, שהשתתף בסרט. וולף, אשתו מיקי ומיכל בתי-אדם הלכו לבניין הטלוויזיה ההונגרית. **אחר כך הלכו למיסעדה צוענית ושמוליק היה בעננים:** מה זה בעננים, היום השלישי שלי בהונגריה ומוזמנים אותי לצפות בסרט על ישראל בטלוויזיה ההונגרית, ואחר כך אנחנו הולכים למיסעדה. איזה שפע, איזה אוכל, לא ייאמן ממש! דיברתי עם לסלו. הוא סיפר על עצמו ועל התרשמותו מישראל, שאל עליי. אני סיפרתי לו שביקרתי בבית שבו נולדתי ומצאתי את רודה יוצי. הוא הפסיק אותי באמצע הסיפור ואמר: "תשמע ג'וריי" הוא קרא לי